

[Alfred Hansen]

Vi mener også, der er behov for, at eleverne, navnlig på de ældste klassetrin, får mulighed for at komme på lejrskole og i højere grad kommer ud at se, hvad samfundet består af uden for skolens område. Det er jo ikke ligefrem det, CDs forslag lægger op til, så der er altså betydelig reservation fra retsforbundets side over for forslaget som helhed, selv om vi kan støtte visse dele af det.

Til det konservative folkepartis forslag har jeg en del positive kommentarer. Hvad angår formålsparagraffen, har jeg sådan set ikke noget imod den forhenværende formålsparagraf, som jo er gengivet her, men finder, at man i og for sig godt kunne kombinere noget af det, der var i den tidligere formålsparagraf, med det, der er i den nuværende. Jeg mener ikke, at man kan stille det så firkantet op, som det her er gjort, nemlig at man skal styrke elevernes karakter og give dem nyttige kundskaber. Det mener vi bestemte man skal, men jeg mener også, at skolen har andre opgaver at løse såsom at give dem mulighed for at tilegne sig visse arbejdsmetoder. Jeg mener, dette spænder for lidt over det, som er skolens opgave. Der er ikke tale om modsætninger. Man behøver ikke at holde disse to formålsparagraffer op over for hinanden og sige: skal vi vælge den gamle eller den nuværende? Man kunne udmærket ved en eventuel revision af folkeskoleloven kombinere væsentlige dele af de to formålsparagraffer.

Til nr. 6 i forslaget, hvor der lægges op til, at undervisning i dansk, regning, matematik, engelsk og tysk på 8.-10. klassetrin og i fysik/kemi på 9.-10. klassetrin gives i to kurser af forskelligt indhold, vil jeg gerne sige følgende: Fra retsforbundets side har vi ikke noget imod den nuværende ordning, hvorefter man underviser børnene sammen – at de bliver samlæste – men det forudsætter efter min mening, at man kan tilgodese det enkelte barns behov, evner og anlæg. Hvis man fortsat ikke vil bruge flere penge på at føre folkeskoleloven ud i livet, mener jeg, vi må tage op til revision, om ikke en niveaudeling var at foretrække, sådan at man gav børnene mulighed for at vælge det ene eller det andet kursus.

Det skal være en opfordring til ministeren om at overveje, om ikke man vil tage skridtet fuldt ud med den nuværende skolelov, sådan at forstå, at man giver de bevillinger, der er nødvendige dels til sænkning af klassekvoti-

enterne, dels til i højere grad at gøre brug af eventuel støttelærer. Hvis der ikke kommer flere bevillinger, mener jeg, man alvorligt må overveje, om vi ikke skulle vedtage en deling efter det 7. skoleår for 8., 9. og 10. klassetrin, og det ville vel også være naturligt i så tilfælde at vedtage obligatorisk prøve i visse centrale fag. Vi kan fra retsforbundets side i det store og hele støtte det konservative forslag om, at man giver denne obligatoriske prøve i centrale fag som dansk, regning, matematik, engelsk, tysk og eventuelt fysik og kemi, men alt det kan vi tale videre om i uddannelsesudvalget. Jeg synes, det er et godt forslag, som er særdeles moderat i sit indhold og i sin form; der er ikke noget, der kan virke anstødeligt. Vi må erkende, at børnene i dag gerne vil have lov til at vise, hvad de har lært igennem tiden. Det er en total misforståelse, hvis man går rundt med den forestilling, at børn ikke bryder sig om at stå til regnskab for det, de har lært. Jeg har under mine relativt mange år i folkeskolen fået mange henvendelser fra eleverne, hvor de siger: Kan vi dog ikke godt få en prøve i dette her? Kan jeg ikke godt få lov til at vise, hvad jeg kan? Må jeg ikke få lov til at få et bevis på, at jeg er så og så dygtig i dette fag? Derfor kan man selvfølgelig overveje, om det skal være en obligatorisk prøve eller det skal være en prøvemulighed i en kursusdelt undervisning. Men jeg mener, at visse partier indtil nu har ignoreret det reelle forhold, nemlig at børnene gerne vil have lov til at vise, hvad de har lært, og vise, hvad de kan. Denne mulighed er man altså fra socialdemokratiets side meget stærkt på vej til at fratage dem. Jeg tror ikke, at dette forhold er helt uden forbindelse med den eventuelle disciplinkrise, man har i folkeskolen.

Det er ikke, hr. Steen Folke, et spørgsmål om at svinge pisken, det er et spørgsmål om, hvorvidt man ønsker at tilgodese den enkelte elev efter den enkelte elevs behov. Det er det eneste, som gør mig en lille smule betænkelig med hensyn til obligatoriske prøver. Vi må også have råd til at acceptere, at der er børn, som ikke ønsker at komme til prøver, som ikke ønsker at skulle op til en slags eksamen. Det kan man gøre mere eller mindre dramatisk; jeg mener, man skal gøre den slags prøver så lidt dramatiske som overhovedet muligt. Men derfor vil jeg ikke sådan lægge mig fast på, om det skal være obligatorisk eller